

Txema Salvans dialoga amb textos de Pla. A la dreta, una fotografia acolorida dels Casanovas. ■ QUIM PUIG

L'instant anodí i la mirada crítica

■ La Fundació Pla confronta la “jungla humana” retratada per Txema Salvans i l'escriptor

■ La participació activa dels veïns permet rescatar el llegat de l'històric estudi Casanovas

E.V.

PALAFRUGELL

El fet que l'acte fotogràfic hagi donat lloc a interrogacions sobre com ens retorna les coses mentre eren coses, i no records, no pas cendres encara, ha afavorit que se li presuposi la facultat de detectar què mereix perdurar i què no. Però pot ser a l'inrevés, que la mirada prospectiva del fotògraf s'adrexi deliberadament al fora de camp anodí, antipintoresc, in governable, com una impugnació dels estereotips visuals i alhora una reivindicació de l'esbojarrada arbitrarietat del món. Txema Salvans (Barcelona, 1971) és un expert revelador d'aquesta mena de fractures a què ens enfronta la realitat, i així potser sorprendrà menys que les seves fotografies de gent prenent el sol en un descampat en obres o un polígon industrial s'exposin a la Funda-

ció Josep Pla acompanyades de textos de l'escriptor al·lusionant a l'observació, al tresor dels detalls i, també, a la desmanegada capacitat de la gent per adaptar-se a paisatges infernals.

Una altra de les exposicions centrals d'aquesta Biennal, repartida en diferents espais de la ciutat, és la que permet rescatar el llegat de la nissaga dels Casanovas, activa a Palafrugell des de fa 150 anys, quan Lluís Casanovas Marquès (1857-1934) va fundar l'estudi, i que ha mobilitzat desenes de veïns que han aportat imatges dels seus àlbums privats per desplegar un encomiable exercici de memòria col·lectiva. La comissària, Maria Planas, demana que prestem atenció a Aura Casanovas Lallement (1893-1988), especialista en retoc i coloració. Més modesta en aparença però ambiciosa de concepte és la que pro-

posa la llibreria Nollegiu, amb un projecte que relaciona fotografia, literatura i disseny a partir d'algunes de les imatges històriques (de Dorothea Lange, Gabriel Casas, Agustí Centelles o Miserachs mateix) que han servit per il·lustrar portades de llibres. Entre els autors més joves, destaca el treball de Vero Mora Noya (Ribes de Freser, 1982), alumna de l'ERAM, que a la torre de Sant Sebastià honora amb “sensibilitat i delicadesa” el cos exhaust de les cuidadores, quan són elles les que necessiten ser cuidades; Carles Palacio (Girona, 1988), sobre la inclemència, política i laboral, amb què els pescadors de la Costa Brava es fan cada dia a la mar, i Wayra Ficapal (Cochabamba, 1991), que gràcies a una beca de la National Geographic Society aborda amb mirada crítica el procés de degradació del Delta de l'Ebre. ■